

ESİR

YAVUZ BAHADIROĞLU

KELEBE

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişi de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önumde büyük hedefler, yüreğimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

ESİR

EMİR

"Merak gırtlığıma düğümlendi bre yiğidim!" diye yakındı Köse, "Allah'ını seversen anlat şu işi, anlat ki İbrahim Can kardaşımla birlikte rahatlayalım; içimizin merakı defolsun."

Adı dillere destan akıncı beyi Sunguroğlu, geminin küpeştesine yaslanmış, denizi seyre dalmıştı. Yunus balıklarının köpükler arasında oynaşmaları ne kadar da hoştu. Bazen batıyor, bazen su yüzüne çıkıyor, birbirlerine sürtünerek oynaşıyorlardı.

Bıraksalar saatlerce bu manzarayı seyredebilirdi. Fakat bırakmıyorlardı ki Köse Yusuf sorup duruyordu. İbrahim Can da merak içindeydi mutlaka. Susması Sunguroğlu'na duyduğu saygıdan olacaktı. Cevap vermesi lazımdı. Zaten ortada büyük bir sır da yoktu.

Osmanlıların Bey'i Orhan Gazi'den bir haberci gelmiş, Orhan Gazi'nin mektubunu uzatmıştı.

Mektubu okur okumaz: "Yine yol göründü bize," diye geçirmişti içinden. İlk iş olarak Köse Yusuf'la İbrahim'i bulmuştu. Yıllarca birlikte çalışmışlar, akınlara birlikte katılmışlar, en olmayacak işleri birlikte yapmışlardı. Bu işi de birlikte yapacaklardı. Aceleden ne yapacaklarını anlatmamıştı ama artık anlatmalıydı. Köse'nin merakı kabardıkça kabarıyordu.

Gözlerini denizden aldı. Dirseklerini küpeşteye dayayıp döndü. İlk karşılaştığı şey Köse'nin ve İbrahim'in merak dolu gözleri oldu.

Gülümsedi:

"Ne bu candaşlarım?" diye konuştu. "Merak küpüne batmış gibisiniz. Sizi tanımasam güvenmediğinizi düşünürdüm."

"Haşa!" diye atıldı Köse, "Beyimize itimadımız sonsuzdur velakin neyin nesi olduğunu bilmediğimiz bir işe dört elle nasıl sarılabiliriz? Şimdiye kadar bu şekilde sustuğunu görmüşlüğüm yok. Haber yayılır diye mi korkmaktasın? Eğer öyleyse bize güvenmediğin anlaşılır."

Sunguroğlu bir el hareketiyle Köse'yi susturdu:

"Bak Köse birader, bir şaka edelim dedik, bir çuval laf yığdın önümüze, şöyle yaklaşın bakalım, ne de olsa Bizans teknesindeyiz, sözlerimizin duyulmasını istemeyiz."

İyice sokuldular.

Sunguroğlu sesini alçalttı:

"Bizans İmparatoru, Orhan Beyimizin nesi olur bakalım?"

Köse ile İbrahim şaşkınlıkla bakiştılar.

İbrahim:

“Onu bilmeyecek ne var ki gözüm?” diye konuştu. “İmparatorun kızı, Orhan Beyimizin oğlu Halil Bey’in nikâhı altında bulunduğuna göre aralarında dünürlük vardır.”

“İyi bildin İbrahim. Sizin anlayacağınız Halil Beyimizin baldızı kaçırılmıştır. Onu bulacağız.”

“Baldızı mı?” diye sordu Köse şaşkınlıkla.

“Yani İmparator’un küçük kızı. Bizans’ta sarayın bahçesinde gezinirken kaçırılmış. Nereye götürüldüğü belli değilmiş. İmparator’a bir mektup yazılıp kızının hayatını düşünüyorsa verilecek talimata uyması istenmiş.”

“Talimat verilmiş mi peki?”

“Henüz bir şey yok. Yani ben bilmiyorum. Orhan Beyimiz de bilmiyor. Bilseydi, yazardı. Mektubunda diyor ki gidip bu işin aslını faslını öğrenelim. Osmanlıları alakadar eden ciheti var mıdır, yok mudur araştıralım.”

“Küçük Prenses’i niye kaçırmış olsunlar?”

“Bilmem,” dedi Sunguroğlu. “Bilsem öğrenmeye gitmezdik. Bir sürü sebep olabilir. Biliyorsunuz, İmparator’u devirmek için çalışan teşkilatlar var. Önce komutan Lagan Mişöp’e gideriz. Onu hatırlıyor musunuz?”

“Elbette,” diye cevap verdi İbrahim, “nasıl unutabiliriz ki? Bize çok iyiliği dokunmuştu. Doğru ona mı gidiyoruz?”

“Hemen değil, önce İmparator’u görmemiz lazım gelecek. Ardından Mişöp’ü buluruz. Eskiden Bizans’ın başkomutanıydı.”

“Artık değil mi?” diye şaştı Köse.

"Hayır değil. Azledildi. İmparator'la arası açıldı galiba. Küçük bir kuvvetin başına geçirildiğini öğrendim. Belki de din değiştirip Müslüman olması İmparator'un canını sıkmıştır."

Köse şaşkın şaşkın başını iki yana salladı:

"Sen iyice araştırmışa benzersin, doğrusu aşk olsun yiğidim, dostlarına danışmak yok muydu?"

"Vardı elbet vardı, ama sizi bulmak için iki günümü verdim. Bu arada boş oturamazdım herhâlde, biraz soruşturdum."

Uzaktan Bizans görülmüştü. Üçü birden kiliselerin sivri kulelerine, Valekarna Sarayı'nın göz kamaştıran parıltısına bakarken, kendilerini nelerin beklediğini düşünüyorlardı.

Şimdiye kadar Bizans'a çok gelmişlerdi. Her defasında da başları dertten kurtulmamıştı. Ama şimdiki iş diğerlerinden daha zor gibi görünüyordu. Bu sefer bir prenses kaçırılmıştı. Alelade para işine hiç mi hiç benzemiyordu. Para kazanmak için bir Prenses'i kaçırmayı kolay kolay kimse göze alamazdı. Mutlaka makam mevki ihtirası kol geziyor olacaktı. Belki de doğrudan doğruya İmparator'u devirmeye çalışıyorlardı. Oysa Osmanlı menfaatleri, Bizans'ın şimdiki İmparatoru'nun makamında kalmasını gerektiriyordu. İmparator, makamında kaldığı müddetçe Osmanlılar her istediklerini yaptırabiliyorlardı. İmparator, Orhan Bey'in bir dediğini iki etmiyordu.

"İki türlü düşmanla karşılaşacağımızı sanıyorum," diye konuştu Sunguroğlu, "bir, Bizans sarayında bize karşı olan grup; iki, Prenses'i kaçıranlar. Allah yardımcımız olsun. Bir

gün Bizans Prensesi'nin hayatını kurtarmak için yola çıkacağı söyleseler, inanmazdım. Fakat Orhan Beyimizin emri başımız üzre."

Tekrar Bizans'a daldılar. Çok güzel görünüyordu. Üçü de Bizans'ın Osmanlı sarıklılarının atları önünde dize geleceği günü özlüyordu.

Ve birlikte iç çekiyorlardı.